

Zápas za uzdravení

Cesta z komplikovanosti rozumu do jednoduchosti víry

Tomáš Korčák

Když zápasíme za průlom buď v uzdravení jednotlivé osoby nebo ve službě uzdravování obecně, Bůh nás v modlitbách, postech a rozjímání nad jeho Slovem vede a vyučuje. Buduje naši víru a proměňuje naše myšlení. Vede nás z komplikovanosti rozumu do jednoduchosti víry.

Věřím, že Bůh chce, aby po celé naší zemi vznikala centra uzdravení, kde různí lidé naleznou možnost modliteb za své uzdravení. Vidím množství lidí, kteří pro Kristovu lásku a soucit žízní po tom, aby skrze ně a jejich místní sbory proudila Boží uzdravující a osvobozující moc. Když pročítáme 1K 12-14, kde se hovoří o nadpřirozených projevech Ducha svatého, vidíme, že to je Boží láska, která nás vede k horlivé touze, aby se tyto dary skrze nás projevovaly. Chceme, aby druzí byli budováni, zachraňováni, uzdravováni a osvobozováni.

Nejlepší učebnicí služby uzdravování je Písmo. Věřím, že hlavní pravdy, které potřebujeme k mocné službě uzdravování jsou obsaženy v evangeliích - zvláště ve 40 záznamech, kde se uzdravování popisuje. Proto je potřeba číst evangelia nově s Duchem svatým a pozorně je rozvažovat.

Chci vám předložit několik podnětů k přemýšlení, které vám mohou pomoci na vaší cestě do průlomu:

Co je snadnější?

Čtyři přátelé přinesli nemocného k Ježíši (viz Mk 2,1-12). Pro množství lidí se nemohli dostat k Ježíši, proto vylezli na střechu, prolomili a chromého spustili před Pána. Ježíš uviděl jejich víru a nemocnému před fyzickým uzdravením nejprve odpustil hříchy. V tomto případě uzdravení započalo odpuštěním hříchů. Farizeové byli pohoršeni. **Ježíš hned svým duchem poznal, že takto uvažují, a řekl jim: „Proč tak uvažujete ve svých srdcích? Co je snadnější? Říci ochrnutému: ‚Tvé hříchy jsou odpuštěny‘, nebo říci: ‚Vstaň, vezmi své lehátko a chod‘? Abyste však věděli, že Syn člověka má pravomoc odpouštět hříchy na zemi ...“**, říká ochrnutému: **„Tobě pravím: Vstaň, vezmi své lehátko a jdi do svého domu.“** (Mk 2,8-11)

Kéž se do vašeho ducha vpálí Ježíšova otázka: **Co je snadnější?** V evangelikálních kruzích se vede k přijetí Pána a odpuštění hříchů. Lidé dnes již většinou lehce přijímají vírou odpuštění hříchů (někdy možná až moc lehce - laciná milost však nikoho nikdy nepromění). V minulých staletích často čteme o lidech, kteří velmi

dlouho a složitě hledali odpuštění hříchů a jistotu spasení. Díky Bohu, dnes snadněji věříme v odpuštění hříchů, vydobyté Kristovou potupnou smrtí na kříži.

Co je však snadnější? Odpuštění hříchů nebo uzdravení z jakékoliv nemoci? Za obojí Ježíš draze zaplatil na kříži (viz Mt 8,16-17). To my jsme si uzdravování ve své tělesné mysli učinili složitým. Pro Boha je to *snadné!* Jestli chceme sloužit uzdravováním, potřebujeme proměnit naši přirozenou a omezenou mysl Božím slovem a mít mysl Kristovu, pro kterou není nic nemožné. Když budeme chodit v Ježíšově víře a pomazání, bude pro nás uzdravování snadné. Ježíš dokonce řekl: **Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které činím já, a bude činit ještě větší skutky než tyto, neboť já jdu k Otci. A oč byste požádali v mém jménu, to učiním, aby byl Otec oslaven v Synu. Požádáte-li mne o něco v mém jménu, já to učiním.** (J 14,12-14)

Ochrnutý poté Ježíše ve víře poslechl (místo výmluv, proč nemůže Pána poslechnout), hned vstal, vzal své lehátko a odešel zdráv. Slavný příběh, ve kterém nemocnému k uzdravení pomohli přátelé. Jistě nakonec musel projevit svoji víru sám nemocný, ale „uzdravující přátelé“ mu k jeho průlomu dopomohli. Takovou pomoc nemocným nacházíme v 16 evangelijních záznamech uzdravení z celkových 40. Uzdravujícími asistenty jsou rodiče, sourozenci, příbuzní, přátelé či autority.

Naši dva úhlavní nepřátelé: nevěra a strach

Představený synagogy měl nemocnou dceru, která mu umírala. Když již šel s Ježíšem k ní domů, aby ji uzdravil, oznámili mu, že dcera zemřela, aby už Ježíše neobtěžoval. **Ale Ježíš neposlechl to, co říkali, a řekl představenému synagogy: „Neboj se, jen věř!“** (Mk 5,36) Poté jeho dceru vzkřísil z mrtvých.

Ježíšův příkaz: *Neboj se, jen věř!* odhaluje dvě největší překážky mocných činů v našich životech. Musíme vytěsnit z naší mysli a z našeho života nevěru a strach. Modleme se za to. Pán nám bude odhalovat naše navyklé způsoby myšlení, které strach a nevěru obsahují a produkují. Jsme často tak určováni řečmi z našeho okolí, internetu, médií, příbuzných, drbavých sousedů, „kapacit“, ale i našich zkušeností... Ježíš tyto tělesné řeči nevěry, které působí strach, jednoduše *neposlechl*.

Existují překážky modliteb, kterými je potřeba se vážně zabývat (například hořkost a neodpuštění). Avšak největší překážkou je to, že si myslíme, že mezi námi a Bohem je překážka – tomu se říká nevěra. Bůh zjevuje konkrétní překážky a mějme odvahu se na ně Boha ptát. Každou konkrétní překážku pak odstraňme pokáním. Avšak jinak věrme, že máme volný přístup k Bohu skrze Kristovu krev. **Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom přijali milosrdenství a našli milost ku pomoci v pravý čas.** (He 4,16)

Klidná síla

„*Klidná síla*“ je heslo, které použila politická strana KDU-ČSL ve volbách do Parlamentu a Senátu v roce 2006. Myslím, že velmi dobře popisuje biblický postoj,

který vede do našeho vítězství v jakékoliv oblasti. **Nebot' toto praví Panovník Hospodin, Svatý Izraele: V obrácení a ztížení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství.** (Iz 30,15 ČEP)

Jinými slovy: náš zápas za uzdravení nemá vycházet ze strachu nevěry, ale z klidné důvěry v srdci. Často než začneme duchovně zápasit za uzdravení, musíme nejdříve přemoci strach (zvláště u nemocných rakovinou). Skrze rozjímání nad Slovem našeho milujícího Otce docházíme víry, která se projevuje pokojnou *důvěrou* v Boží dobrotu a *věrnost*. Teprve potom „násilně“ postupujeme proti nemoci a nepříteli a ve víře přikazujeme nemocným místům uzdravení. V klidu a důvěře je naše vítězství!

Pokojná důvěra též vychází z našeho synovství. Ženě, která dvanáct let trpěla krvotokem a vírou doslova z Ježíše „vysála“ uzdravující moc, Ježíš řekl: **Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď uzdravená ze svého trápení.** (Mk 5,34) Tato žena skutečně jednala jako dcera Boží! Ježíšovo oslovení ženy „dcero“ nacházíme v Nové smlouvě pouze v tomto příběhu.

Potřebujeme přijmout svoje synovství (viz Ga 4,5). I nám Otec říká: **Synu, ty jsi vždycky se mnou, a všechno, co je mé, je tvé.** (L 15,31) Synové a dcery, kteří přijali své synovství a krok za krokem proměňují svoji sirotčí mentalitu do mentality synů, naplní odvážně své poslání, budou užívat svého dědictví, budou ochotni přinášet oběti, ničeho se nezaleknou...

Vejdú v projevy moci svého Pána

V roce 2007 jsme pořádali seminář s manžely Steve & Angelou Bolerovými ze Skotska na téma: *Spravedlnost otevírá nebesa a uvádí do moci Boží*, s podtitulem: *Jak chození v Kristově darované spravedlnosti otevírá Boží lid prorocké zkušenosti a službě v moci Boží*. Jako klíčový verš pro tento seminář o Boží spravedlnosti jsme použili Žalm 71,16 v Zemanově překladu: **Vejdú v projevy moci svého Pána, Hospodina, budu připomínat tvou spravedlnost, toliko tebe.**

Ano, přijatá Kristova spravedlnost skrze víru v jeho krev je klíčovým základem pro náš duchovní zápas. V jiném překladu čteme: **Přicházím s bohatýrskými činy Panovníka Hospodina; tvoji spravedlnost, jenom tvoji, budu připomínat.** (ČEP) Naproti tomu je lidská pyšná snaha o vlastní spravedlnost a dokonalost, která se mimo jiné projevuje perfekcionalismem. Lidé s tímto postojem do oblastí víry a nadpřirozena nikdy nebudou moci plně vstoupit, protože v této oblasti riskujeme, děláme chyby a učíme se. Pyšný člověk přece chybovat nemůže a je velmi nervózní, když nemá věci pod kontrolou. Vydejme se však pod kontrolu Pánovu!

Na konci roku 2011 jsem přijal následující slovo: *Chci, aby vaše služba, vaše modlitby, vaše jakékoli činnosti a kroky vycházely z pokoje, synovství a spravedlnosti, kterou jsem vám dál v Kristu. To je pevný základ, který obstojí. Nenechte se vtáhnout do pasti nedostatečnosti a lidské dokonalosti, která je skrze snahu o vlastní spravedlnost. Protože takoví lidé neznají Boží spravedlnost, místo*

toho usilují postavit svou vlastní spravedlnost, a nepodřídili se spravedlnosti Boží. Vyjděte činit mé skutky v mém pokoji. Nečekejte, až budete dokonalí, vždyť jste doplněni v Kristu. Vždy pamatujte na slova: Blaženější je dávat než brát. Dal jsem vám svůj věčný život, kterým je, abyste poznávali jediného pravého Boha a Ježíše Krista. Dávám vám svá Slova, abyste ve mně měli pokoj. I uprostřed soužení tohoto světa buďte dobré mysli, neboť já jsem přemohl svět. Dal jsem vám svůj pokoj, který nezná tento svět, proto ať se vaše srdce nechvěje a není bázlivé. Mysl upevněnou ve mně budu střežit dokonalým pokojem, protože mně důvěřuje. Důvěřujte Hospodinu až navěky, protože v Hospodinu, v Hospodinu je skála věků.

Místo lhostejnosti naléhavost a neodbytnost

Naléhavost vede k intenzivním modlitbám, které způsobí průlom. Jákob se dostal svým lstivým jednáním do konfliktu se svým lhostejným bratrem Ezauem. Ezau se chtěl pomstít a svého bratra zabít, neboť si uvědomil, že Boží požehnání přináší bohatství (žel nepoznal, že přináší především poznání Boha). Jákob utekl ke svému strýci Lábanovi, který s ním také jednal lstivě, takže od něj sklídl, co předtím sám činil. Na Boží pokyn se vrací do zaslíbené země. Avšak tam se nachází jeho bratr, který ho chce zabít. Jákobův boj vrcholí v noci u potoka Jabok, kde zápasí s Bohem a ve vší naléhavosti se modlí: **Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.** (Gn 32,27) Bůh odpovídá, mění jeho jméno a charakter, dává se mu nově poznat a mění srdce jeho bratra, který ho druhý den velmi vlídně přijal. ***To, co Jákob nevybojoval za dvacet let, vybojoval za jednu noc, když byl v ohrožení života.***

Ježíš vyprávěl učedníkům podobenství o soudci a neodbytné vdově, **aby viděli, jak je třeba stále se modlit a neochabovat.** (viz L 18,1-8) Soudce se zastal vdovy proti jejímu odpůrci *kvůli* neodbytnosti vdovy. Na závěr tohoto podobenství říká: **Nezastane se Bůh svých vyvolených, kteří k němu volají dnem i nocí? Bude s pomocí pro ně otálet? Pravím vám, že se jich rychle zastane. Jen až přijde Syn člověka, zdali nalezne víru na zemi?** Jak se projevuje víra, kterou Pán hledá a která vypůsobí průlom? Jak se projevovala víra vdovy? Neodbytností a vytrvalostí!

Anděl uzdravení a Dům věrnosti

V Janovi 5 je popsáno jednání anděla uzdravení u rybníka Bethesda, což v překladu znamená Dům věrnosti. Modlíme se, aby se naše církve staly místem uzdravení - domem Otcovy věrnosti a aby andělé uzdravení přinášeli Boží moc. V této kapitole též Ježíš odhaluje tajemství své mocné služby uzdravování. Rozjímajte s Duchem svatým nad následujícími místy Písma a aplikujte je ve svém životě. Věřím, že je nám zde zjevena ***Ježíšova cesta v zázracích, nadpřirozenu a nemožném:***

1. Syn nazývá Boha svým vlastním Otcem. „Můj Otec!“ Z nebeského Otce vše vychází. Vztah s ním je tím nejdůležitějším. (J 5,17-18)
2. Syn pracuje, když pracuje i jeho Otec. (J 5,17-18)

3. Syn činí stejně to, co vidí činit Otce. Otec miluje Syna a ukazuje mu všechno, co sám činí. Syn nemůže sám od sebe činit nic. (J 5,19-20)
4. Syn obživuje mrtvé stejně jako Otec. (J 5,21-25)
5. Syn má život sám v sobě stejně jako Otec. (J 5,26)
6. Syn soudí, jak slyší Otce. Sám od sebe nemůže dělat nic. (J 5,27-30)
7. Syn hledá vůli Otce, nehledá svou vůli. (J 5,30)
8. Syn nesvědčí sám o sobě, ani nepřijímá svědectví od člověka, ale sám Otec vydává svědectví o synu. Skutky, které mu dal Otec, aby je vykonal, svědčí o synu, že ho Otec poslal. (J 5,31-37)
9. Syn hledá slávu od svého Otce, a slávu od lidí nepřijímá. (J 5,41.44)
10. Syn přichází ve jménu svého Otce a ne ve svém vlastním jménu. (J 5,43)

Prorocké povzbuzení na cestu

Na závěr vám chci předložit dvě proroctví, které jsem přijal vždy na závěr svého určitého modlitebního a postního zápasu:

V roce 2004: Nebojte se, jenom věřte. Povolal jsem vás, abyste byli místem uzdravení. Povolal jsem vás zvěstovat evangelium s mocí, divy, zázraky a znameními. Uzdravovat nemocné - to je váš úkol. Je to součást mé dobré zprávy. Povolal jsem vás do svého království - hlásejte tedy mé kralování.

Půjdete proti nevěře, nepochopení a odporu, ale buďte dobré mysli, já jsem přemohl svět. Nad tímto světem budete vítězit skrze víru. Ztvrdlá srdce změknou, když začnete důvěřovat mému slovu. Viditelných změn dosáhnete skrze vytrvalou víru. Jak jsem vám zaslíbil: „Odstráním nevěru jako mračno,“ ale nejprve začnu u vás. Vy budete lidmi víry, kteří necouvají k záhubě. Vy jste lidmi, kteří skrze víru vybojuvávají království a zahánějí na útěk vojska nepřítel. Vás jsem si vybral a povolal, abyste prolomili a připravili cestu pro další generaci.

Změny vycházejí z mého srdce a já volám ke svému lidu: Probud' se ze sna, povstaň, oblékni se v královská roucha, setřes prach, usídli se a rozlom každé jho na své šíji. Bud' uspořádán v mém řádu. Stojím za svým slovem a ne za lidskými výmysly.

Můj lid, který staví na skále, činí mé slovo. Nastávají změny podle mého slova. Otrásají se lidské stavby z lidských výmyslů. Povstává lid, který miluje toho, jenž má jméno: Slovo Boží. To jsou ti, kterým otevřu oči, aby viděli neviditelné. To jsou ti, kteří beze strachu pevně stojí, neboť vidí Neviditelného. To jsou smělí služebníci poslední hodiny - služebníci žně, kteří spolupracují s Nebesy a skrze to jsou posilováni ve slabostech a dosahují zaslíbení. Uprostřed temnoty chodí v mé veliké slávě a jako věrní a dobří budou poctěni. Proto vám říkám: Nebojte se, jenom věřte. Posvěcujte své životy a milujte mne první láskou!

V roce 2013: *Povolal jsem vás jako číši. Vy jste dohromady mojí číši, skrze kterou budu dávat pít lidem ve vašem okolí. Společně v jednotě tvoříte moji číši plnou slávy, uzdravení a moci Království. Když skrze děkování a chválu pijete z mého kalichu spásy, stáváte se mojí číši. Království Boží je mezi vámi a ve vás. Jsem váš společný Otec a chci abyste mi sloužili společně v jednotě Ducha a víry. Jako z hořčičného zrna vyroste velký strom, tak i vaše služba bude mít větší důsledky, než si nyní dokážete představit. Zůstávejte v jednotě, lásce, vděčnosti a úctě.*

Boží slovo není kouzelná hůlka

Marylin Neubauer

Božímu slovu můžeme naprosto důvěřovat, protože je pravdivé. Na Boží slovo je možné se spolehnout. **Posvět' je v pravdě; tvé slovo je pravda.** (J 17,17)

Bůh je duch a my jsme byli stvořeni k jeho obrazu. Když Boha uctíváme, potřebujeme jej uctívat v duchu a v pravdě. **Ale přichází hodina, a již je zde, kdy praví ctitelé se budou klanět Otci v duchu a pravdě; vždyť sám Otec hledá takové ctitele. Bůh je duch, a ti, kteří se mu klanějí, musí se mu klanět v duchu a pravdě.** (J 4,23-24)

Když pokračujeme v četbě Janova evangelia, vidíme, že Boží slovo je také život. **Duch je ten, který obživuje, tělo nic neznamená. Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život.** (J 6,63)

Protože jsme duchovními bytostmi, musíme Pána uctívat ve svém duchu. Také je velice důležité, abychom Boží slovo promlouvali ze svého vnitřního člověka, ze svého ducha.

Často slyším, jak různí lidé činí svá vyznání víry. Někdy se však podivuji nad tím, že s Božím slovem jednají, jako kdyby to byla nějaká kouzelná hůlka. Oni si to samozřejmě neuvědomují, ale Boží slovo takovou kouzelnou hůlkou *není*. Boží slovo je Duch a život. Životem se stává, pokud jej promlouváme ze svého ducha. K tomu, že Boží slovo přinese život, který je v něm obsažen, dojde tehdy, pokud vychází z našeho ducha skrze naše ústa, ne pouze z naší mysli a skrze ústa.

To, co v našem životě přináší výsledky, je Slovo, které žije - Slovo, které je mocné. **Neboť Boží slovo je živé, činné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubů a morku a je schopné rozsoudit myšlenky a postoje srdce.** (Žd 4,12)

Vložte živé slovo do svého ducha!

Každý den potřebujeme trávit čas ve společenství s Bohem a jeho Duchem. To si vyžaduje naši disciplínu. Naše tělo chce být aktivní, náš duchovní člověk se však potřebuje ztišit a mít společenství s Otcem.

Tvé slovo je lampou pro mé nohy, je světlem na mé stezce. (Ž 119, 105) Proč bychom měli chtít začínat náš den bez světla, které nám má svítit na cestu? Myšlenka „svítit si na cestu ve chvíli, kdy jsme na jejím konci“ je bláznivá. Den je téměř u konce. To neznamená, že bychom si Bibli neměli číst večer, ale začněme svůj den alespoň s jedním či dvěma verši. K tomuto účelu se hodí například knihy s každodenním zamyšlením z Písma. Ta bývají většinou krátká. Pán také na rozdíl od nás ví, co každý den prožijeme. Dovolte mu, aby vám pro váš den daroval světlo dříve, než do něj vykročíte. Umožněte Pánu, aby vás vedl do produktivního a úspěšného života, ve kterém bude také méně stresu.

Aby Boží slovo proniklo až do našeho ducha, je potřeba i během dne pokračovat v rozjímání nad tím, co jsme přečetli. Rozjímání se děje takovým způsobem, že nad tím, co jsme přečetli, přemýšlíme a potom si tato slova potichu říkáme nahlas. Ano, mluvte takto k sobě! Potom Pánu poděkujte za to, co vám ráno řekl.

Pokud toto děláme, Slovo se stane v každé situaci živým a mocným. To nám umožní žít úspěšný život. **Knih tohoto zákona at' se nevzdálí od tvých úst. Budeš nad ním rozjímat ve dne i v noci, abys zachovával a konal všechno, co je v něm zapsáno, protože tehdy dosáhneš na své cestě úspěchu a tehdy budeš rozumně jednat.** (Joz 1,8)

Potřebujeme usilovat o to, abychom byli Božím slovem opravdu naplněni. **Slovo Kristovo at' ve vás bohatě přebývá. Ve vši moudrosti se navzájem vyučujte a napomínejte a s vděčností zpívejte Bohu ve svých srdcích chvalozpěvy, oslavné zpěvy a duchovní písně.** (Ko 3,16) Výraz bohatě nám jasně říká, o jakou míru máme usilovat. Pokud je v nás Boží slovo ve velké míře, můžeme očekávat bohaté výsledky. Pokud je však Boží slovo na nízké či slabé úrovni, budou i naše výsledky malé či slabé.

Během své služby v Africe, jsem viděla lvy, kteří ulovili svoji kořist a potom ji spořádali k obědu. A v Bibli se píše, že ďábel si počíná podobně jako lev. **Bud'te střízliví a bděte! Váš protivník Ďábel obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltil.** (1P 5,8) Ďábel chce takto „spořádat k obědu“ nás. Pokud v nás však Boží slovo přebývá v bohaté míře, budeme střízliví a ostražití a ďábel nad námi nezvítězí. **Poddejte se tedy Bohu. Postavte se proti Ďáblu, a uteče od vás. Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám.** (Jk 4,7-8)

Boží slovo je Pravda, Duch a Život. Naplňujte se jím bohatě a pronášejte je ze svého ducha. Není to kouzelná hůlka. Je to živé a mocné Slovo. At' se stane živým a mocným v každé situaci, do které se dostanete. **Díky Bohu, který nás stále vede v triumfálním průvodu v Kristu a zjevuje skrze nás na každém místě vůni své známosti.** (2K 2,14) Pán vám žehnej!

(Tento text byl použit s laskavým svolením autorky)

**Dám ti prozíravost, ukážu ti cestu, kterou půjdeš,
budu ti radit, spočine na tobě mé oko.**

(Žalm 32,8)

Nejtěžší část víry

Gary Wilkerson

Když jsem byl malý, naučil mě táta jednu z nejlepších lekcí víry, jakou jsem se kdy naučil. „Synu, nejtěžší část víry je vždy poslední půlhodina. Když máš pocit, že chceš všechno vzdát, když se ti zdá, že jsi vybočil z toho správného směru, když už neslyšíš nic od Pána Boha – tak jen vydrž, protože ta poslední půlhodina je nejtěžší část víry.“

Už jste někdy cestovali někam moc daleko? Ujedete stovky kilometrů a vše je v pohodě. Až nakonec spatříte ceduli s nápisem, že váš cíl je už jen 30 kilometrů odsud. A těch posledních 30 kilometrů vám může připadat stejně dlouhých jako těch předešlých 500 km, které jste právě ujeli. Poslední půlhodina cesty je někdy ta nejtěžší, protože už jste skoro tam, ale musíte ještě chvíli vydržet.

Potřebujete však vytrvalost, abyste vykonali Boží vůli, a tak dosáhli zaslíbení.
(Žd 10,36)

Vím, že někteří z vás to možná už chcete vzdát, chtěl bych vás ale povzbudit, abyste ještě chvíli vydrželi. Možná máte pocit, že se ten sen již nesplní, ale Pán Bůh vám říká: „Ještě vydrž, dítě. Vydrž, sbore. Vydrž ještě pár minut. Vydrž ještě několik týdnů - protože vítězství už je v dohlednu!“

Nedokážu ani spočítat, kolik jsem potkal v životě lidí, kteří měli slovo od Pána Boha, ale protože odpověď stále nepřicházela, vzdali se naděje a nyní žijí průměrný život. Pokud by to vydrželi jen trochu déle, všechny ty věci, které jim Pán Bůh zaslíbil, by se vyplnily. Oni prostě přestali věřit, zapomněli na statečnost, vzdali se své vize a svého záměru. Žijí v tichém zoufalství, protože již nedůvěřují Pánu Bohu a neočekávají od něho nic velkolepého. Činí vše z vlastní síly – bez Boží moci.

Nevzdávejte se naděje. Pán Bůh si schovává to nejlepší nakonec!

(Zdroj: <http://www.worldchallenge.org/cs/node/19869?src=devo-email>)

Svoboda ve chvále

Alena Mrázková

David a celý Izrael nesl schránu smlouvy do Jeruzaléma. Víme, že schrána je obrazem Boží přítomnosti. **David a celý dům izraelský se radovali před Hospodinem a hráli na všelijaké nástroje z cypřišového dřeva, na lyry, harfy, tamburíny, chřestítka a činely.** (2S 6,5) Člověk, který zažívá Boží přítomnost, prožívá radost. Pokud máme radost, tak je někde vidět. V tomto případě se projevila tancem. Tancoval David, ale tancovali i ostatní lidé.

David tancoval ze vsí síly před Hospodinem; David byl přepásán lněným efódem. Tak David a celý dům izraelský přinášeli Hospodinovu truhlu s

radostným křikem a za zvuku beraního rohu. I stalo se, že když Hospodinova truhla vstupovala do Města Davidova, Míkal, dcera Saulova, se rozhlížela z okna a uviděla krále Davida, jak poskakuje a tancuje před Hospodinem, a pohrdla jím ve svém srdci. (2S 6,14-16)

David nebyl nějak neslušně oblečen. Byl pouze oblečen obyčejně. Měl lněný efód, tedy spodní oblek pod královským rouchem. Pro tuto chvíli sundal svou královskou hodnost a stal se obyčejným mužem, ctitelem Božím. **Odložil svou důstojnost.** I my potřebujeme odložit svou důstojnost, strach z lidí, strach ze ztrapnění. Protože odložil svou „královskou důstojnost“, byl schopen před Bohem tancovat ze vší síly. Musíme odložit své lidské pojetí důstojnosti, abychom se mohli radovat před Hospodinem.

David se rozhodl sundat svůj plášť, proto i my se rozhodněme svou vůlí odložit strach z lidí a být svobodní při chvále. Mnoho věcí v našem životě se děje skrze naše rozhodnutí. **Rozhodujeme se**, na co a jak budeme myslet. I ve svobodě před Bohem můžeme růst skrze rozhodnutí. K tanci či k jiným věcem, ke kterým nás vede Duch, musíme dát svolení svým rozhodnutím my.

Proti svobodě při chvále, ale i celkově proti svobodě v Duchu, stojí duch Míkal. Míkal je obrazem tělesného myšlení a David je obrazem smýšlení duchovního. Míkal představuje postoj, který si zakládá na své vlastní reputaci, na svém vzhledu, na společenském dekóru. Za tímto postojem je velká pýcha na sebe sama, na své postavení, na svůj vzhled apod.

Míkal řekla: **Jak si se dnes oslavil, když ses odhaloval před otrokyněmi svých otroků, jako se odhalují jen nějací blázni. David Míkal odpověděl: Před Hospodinem, který mě vyvolil místo tvého otce a místo celého tvého domu a ustanovil mě vévodou nad Hospodinovým lidem, nad Izraelem, před Hospodinem se budu radovat. I kdybych byl ještě více zlehčován a byl poníženy ve svých očích, otrokyněmi, o kterých jsi mluvila, jimi budu oslavován. Míkal dcera Saulova, neměla děti až do dne své smrti. (2S 6,20-23)**

Míkal chtěla, aby byl oslaven člověk, nechtěla slávu pro Boha. Chtěla mít mocného a vznešeného manžela. A co její pověst? Co jí to David udělal! Byla zhrzená tím, jak se David choval. Možná také za svůj život absolvovala mnoho hodin učení správného chování královské rodiny. To, co David udělal, vůbec neodpovídalo uhlazenému chování krále. Bylo to proti její výchově. Zapomněla ale na to, že Bůh hledá ctitele, hledá lidi vztahu - lidi absolutně vydané, kterým se dává poznat. David se skutečně nechoval podle královské etikety, udělal ale dobře. I my potřebujeme odložit naše představy o „uhlazeném“ chování při chvále a mít nadšení pro Boha.

David tancoval **před Hospodinem**, ne před lidmi. Nebyl profesionálním tanečníkem. Nechtěl ukázat, jak dobře tancuje. Ano, pokud si někdo z vás myslí, že by tancoval pro vyvýšení sama sebe, tak uctívejte Boha tancem sami doma. Pokud budete toto dělat, postupně se naučíte radovat se před Hospodinem. Jistě, svoboda

od Boha nepřichází jen do oblasti tance. Potřebujeme být vydaní, svobodní a závislí na Bohu i v modlitbě apod.

Duch Míkal vede k neplodnosti. Může vést k neplodnosti fyzické (ta může mít však i mnoho jiných důvodů). Jistě ale vede k **neplodnosti duchovní**. Co když přijde duch přímlyvy a my začneme v přímlyvě sténat? Pokud se Duchu svatému nevydáme, nedovedeme v modlitbě prorazit to, co chtěl Pán. Co když budeme mít chuť tancovat na shromáždění a budeme si říkat: Neumíš tancovat, máš pár kilo navíc a nebude to pěkné. Co když máme křičet radostí nebo křikem válečným. Pokud neposlechneme, můžeme zablokovat Boží ruku ve svém životě nebo ve své církvi či v oblasti.

Duch Panovníka Hospodina jest nade mnou, proto že pomazal mne Hospodin, abych... způsobil radost kvílícím Sionským, a dal jim okrasu místo popela, olej veselí místo smutku, oděv chvály místo ducha sevřeného. (Iz 61,3 KP) Jděme proti sevření ve svém životě. Pán nám již dal svobodu. Je to již hotové. Vejděme do ní, či vtančeme do ní. Pán nás často vede, abychom šli v opačném duchu proti různému útlaku od nepřítelů. Pokud máme problémy s vnitřním sevřením, tancujme. Tedy **proti sevření bojujme opakem**, což nás uvolní. Tak i fyzicky demonstrujeme svobodu našeho znovuzrozeného ducha.

V tu hodinu Ježíš zajásal v Duchu svatém a řekl: Vzdávám ti chválu, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je nemluvňatům. (L 10,21) V řečtině je místo slova *zajásal* řecký výraz *agalliasthai*, což znamená tančit radostí a těšit se překypující radostí. Na tomto místě Ježíš tančil radostí!

Skutečně někteří námi mohou pohrdnout a říct, že jsme blázni, stejně jako to řekla Míkal. Buďme odvážní. Dělejme věci, které jsme ještě nedělali a Bůh nás uvede do ještě větší svobody. David byl ochoten vypadat jako **blázen ve vlastních očích**. I my se tak můžeme někdy cítit, když se necháme chválou unést. Nesme do shromáždění svobodu, buďme příkladem svou svobodou.

Sedm kritérií pro rozsuzování proroctví

Kenneth E. Hagin

1. Jaké nese ovoce?

Mluvíme o dvojím ovoci. Nejprve o tom, které vychází z života prorokujícího a za druhé o výsledcích či plodech jeho služby. Jakub říká: **Kdo je mezi vámi moudrý a rozumný? Ať ukáže dobrým způsobem života své skutky v moudré tichosti. Máte-li však v srdci hořkou závist a soupeření, nechlubte se a nelžete proti pravdě.** (Jk 3,13-14) Také Ježíš poukazoval na to, že falešného proroka možno poznat z ovoce jeho života. Poselství přicházející od Boha nikdy neutlačuje, neponižuje, neznečišťuje. Ani tehdy ne, když obsahuje napomenutí. Výsledkem poselství, které je od Boha, je vždy to, že vztah věřících s Bohem bude užší.

2. Oslavuje Ježíše Krista?

Duch svatý přišel na tuto zem proto, aby oslavil Ježíše Krista. Proto i jeho fungování a projevy slouží tomuto cíli. **Proto vám oznamuji, že žádný, kdo mluví v Duchu Božím, neřekne: ‚Ježíš buď proklet,‘ a nikdo nemůže říci: ‚Pán Ježíš,‘ jedině v Duchu svatém.** (1K 12,3) Ovšem prorok, který by jednal povýšeně a mluvil v mém jménu slovo, které jsem mu promluvit nepřikázal, anebo by mluvil ve jménu jiných bohů, takový prorok zemře. (Dt 18,20)

3. Je poselství v souladu s Biblií?

Autorem Písem je Duch svatý. Proto poselství inspirované Duchem svatým nebude protiřečit poselství Bible. Jinak by Duch svatý sebe přetřhl.

4. Naplňují se prorocká poselství?

Možná si v srdci řekneš: Jak poznáme slovo, které Hospodin nepromluvil? To, co promluví prorok v Hospodinově jménu a nestane se to, jestliže se to slovo nenaplní, nepromluvil to Hospodin. Ten prorok to řekl v domýšlivosti; neměj z něj strach. (Dt 18,21-22)

5. Není každé proroctví od Boha, ani tehdy ne, když se naplní.

Jestliže ve tvém středu povstane prorok či ten, kdo má sen, a učiní pro tebe znamení nebo div, i kdyby se naplnilo to znamení nebo div, které ti řekl se slovy: Pojd'me za jinými bohy, které jsi neznal a služme jim, neuposlechni slova toho proroka či toho, kdo má sen, protože Hospodin, váš Bůh, vás zkouší, aby poznal, jestli milujete Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší. (Dt 13,2-4)

6. Přináší proroctví do života lidí svobodu nebo svázanost?

Nepřijali jste ducha otroctví, abyste se opět báli, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! (Ř 8,15) Bůh nás nikdy nechce zastrašit. Jestliže proroctví uvádí věřící do strachu, tak to není od Boha, ale slouží k tomu, aby člověk svojí vůlí opanoval druhé. **Snášíte, když vás někdo zotročuje, když vás někdo vyjídá, když vás někdo obírá, když se někdo vyvyšuje, když vás někdo bije do tváře.** (2K 11,20) Proti takovým lidem se musí vůdcové sboru postavit. Bible zdůrazňuje jejich zodpovědnost. Pavel varuje před lidmi, kteří mluví převrácené věci, **aby strhli učedníky za sebou.** (viz Sk 20,28-31)

7. Každá věc stojí na dvou nebo třech svědcích.

Vy však máte pomazání od toho Svatého a víte to všichni. Ve vás však zůstává pomazání, které jste od něho přijali, a nepotřebujete, aby vás někdo učil; jeho pomazání vás učí všemu a je pravdivé a neklame; jak vás vyučilo, tak zůstávejte v něm. (1J 2,20.27) Dar prorokování je tedy na to, aby posílil svědectví, které je v nás.

Kdo jsi? (Budovatelé a ničitelé v církvi)

Tomáš Korčák

Nejprve se tě chci zeptat na klíčovou otázku: Kdo jsi? Jakou máš identitu? Čemu věříš, že jsi? To, čemu věříš, se projevuje na tvém jednání, ať si to již uvědomuješ nebo neuvědomuješ. Jednáme, myslíme, mluvíme podle toho, co o sobě věříme.

Jako znovuzrození lidé jsme přijali od Boha zadarmo z milosti novou identitu. Již nejsme hříšníci s mnoha deficity a mindráky, kteří si neustále musí dokazovat svoji hodnotu. Již nejsme zahořklí lidé s mnoha zraněními, kteří se neustále zaměstnávají litováním či odplatou. Stali jsme se Božími syny a dcerami. Rosteme do dospělosti synů a dcer a proměňujeme své myšlení pravdou Božího slova. Dospělost a zralost se mimo jiné projevuje v našem proměněném myšlení. Máme mysl Kristovu a chodíme v nové identitě Božích synů a dcer.

Ježíš sám mnohokrát o sobě řekl: „*Já jsem...*“ Věděl, kým je. Také řekl: „*Vím, odkud jsem přišel a kam jdu.*“ (J 8,14) A později svým učedníkům řekl: „*A kam já jdu, víte, i cestu znáte.*“ (J 14:4) Jinými slovy: Ježíš znal svojí identitu a ukázal nám v tom i cestu. My jsme nyní v Kristu. Víme nyní, kdo jsme a odkud přicházíme a kam jdeme.

Přijali jsme Krista a stali jsme se jeho součástí. To je naše nová identita. **Vy jste tělo Kristovo a jednotlivě jste jeho údy.** (1K 12,27) Kristus je v nás a on je Ten, který *buduje svou církev* (Mt 16,18). Naše nová identita v Kristu se mimo jiné vztahuje i k církvi jako k *jeho* tělu. Jaký máš tedy postoj k církvi a jak se v ní projevuješ, též zjevuje, jak chodíš ve své identitě v Kristu.

Chci vám nyní předložit tři charakteristiky této identity, která se projevuje v církvi:

1. Jsem stavitel!

Apoštol Pavel o sobě prohlásil: **Podle Boží milosti, která mi byla dána, jsem jako moudrý stavitel položil základ a jiný na něm staví. Každý ať si dává pozor, jak na něm staví.** (1K 3,10) I když věřím, že apoštolská služba v sobě obsahuje speciální stavitelské obdarování pro církev, také věřím, že v apoštolské církvi je do určité míry každý křesťan stavitel. Podílí se na budování chrámu z živých kamenů - buduje vztahy a rozumí drobné a věrné práci, kdy se jedna cihla postupně dává na druhou. Přemýšlí dávajícím způsobem: „Jak mohu druhé zbudovat, obdarovat, nebo jim posloužit.“

2. Jsem ten, kdo buduje zbořeniny a napravuje stezky k bydlení!

O Kristem pomazaných lidech je napsáno: **Oni vybudují odvěké trosky, dají povstat místům (nebo: věcem) od počátku opuštěným, obnoví zpustlá města, opuštěná z generace na generaci.** (Iz 61,4) (*B21: Zbudují dávné sutiny, trosky minulosti opraví, zbořená města obnoví, jež po věky byla troskami.*) Jsme lidmi obnovy, kteří naplňují Boží záměry zde na zemi.

Dokonce je psáno i o našich dětech: **Ti, kteří vyjdou z tebe, vybudují odvěké trosky, upevníš základy, které trvaly z generace na generaci (starobylé základy). A nazvou tě tím, kdo zadržává trhliny a obnovuje stezky k obydlím.** (Iz 58,12) (KP: *I slouti budeš vzdělavatel zbořeniny, a napravovatel stezek k bydlení. B21: Budou tě nazývat stavitelem zbořenin a obnovitelem cest, aby se dalo žít.*) Něco božského bylo hříchem pokrouceno, nebo i zničeno. Jsou zde jen základy Božího úradku. Cesty k druhým lidem byly přerušeny, zarostly trním... To je příležitost pro tebe jako obnovitele, napravovatele a vzdělavatele zbořenin.

Jak se vidíš? Co jsi? Kým jsi? Jak sám sebe nazýváš? Jak tebe nazývá tvůj nebeský Otec? Tak tě jednou budou nazývat i lidé ve tvém okolí!

3. Jsem shromažďovatel!

Jak pastýř pase své stádo, beránky svou paží shromažďuje, v náručí je nosí, březí ovečky šetrně vede. (Iz 40,11 ČEP) Pastýř či evangelista má speciální obdarování k shromažďování, avšak každý z nás má mít mentalitu shromažďování druhých a získávání učedníků. Tak to i vyučoval Pán Ježíš: **Kdo není se mnou, je proti mně; a kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje.** (Mt 12,30; L 11,23) Máme s ním shromažďovat druhé, aby byli zachráněni a napojeni na jeho nebeské zdroje. **Ten, kdo získává duše, je moudrý.** (Př 11,30)

Podívejme se nyní na některé typy lidí, kteří místo budování, církev ničí. Vždy jsou to lidé, kteří nejsou napojeni na Krista. Nechodí ve své nové identitě a proto jsou plní různých deficitů a zranění, která různým způsobem kompenzují.

Typy nositelů destrukce v církvi

1. **Kritik** – člověk, který vidí všude chyby, ale není ochoten pro jejich odstranění něco dělat. Je to pasivní pozorovatel, který rozsévá destruktivní slova a přináší odpornou atmosféru pohrdání a vzpoury. Je ve svých očích sebespravedlivý, u sebe žádné chyby nevidí. Je to pokrytec s trámem v oku. Skrze takového člověka vyrůstá v církvi kořen hořkosti. Když se nezasáhne včas, tento kořen ničivě zasáhne druhé (viz Žd 12,15).
2. **Pomlouváč** – člověk, který často maže druhým sladký med okolo úst, v srdci má však hořký jed. Někdy je ve své veřejné chvále druhého (hlavně vedoucího) velmi hlasitý, aby přebil ve svém srdci hořkost a kritiku k němu (viz Př 27,14). Druzí lidé je často mají rádi, protože jim nikdy neřeknou nic nepříjemného do očí. Posléze se k nim přidávají, protože pomluvy jsou pro tělesného člověka jako pamlsky (viz Př 18,8). Vyvyšují totiž jejich ego.
3. **Černá díra** (pijavice - viz Př 30,15) – člověk, který na sebe strhává pozornost skrze neustále potřeby a falešný soucit. Lidé okolo něho ztrácejí pohled z Krista a skutečně potřebných lidí. Péči si nárokuje, je pro něj právem a samozřejmostí

bez vědomí milosti a vděčnosti. Jsou to také lidé, kteří se chtějí stále učit a nikdy nedojdou pravdy, protože pravdu neposlouchají.

4. **Kolmý startér** – člověk, který tak, jak rychle vylétne do výšin, z nich rychle slétne do hlubin. Někdy však s sebou strhne druhé a to jak do výšin, tak i poté do hlubin. Je to člověk velmi povrchní, bez kořenů, který často umí upoutat pozornost druhých.
5. **Doplňovač** – tento typ nadutého člověka si o sobě myslí, že má za úkol doplňovat a vyvažovat vedoucího. Proto musí k vedoucímu, který řekl „a“, hned také doplnit „b“. Velice destruktivní charakter vycházející z bludného myšlení „já to vím lépe“. Tento člověk nikdy nebude učedníkem, protože ve své mysli je mistrem.
6. **Všeználek** – má jasné představy, jak by sbor měl vypadat. Může to mít nastudováno z nějakých brožurek nebo seminářů, které slyšel. Někdy přichází z jiné církve, vše s jejím životem srovnává a vyžaduje, aby se to právě tak také dělalo. Nepřijímá vizi a specifika sboru, ve kterém přebývá. Když není po jeho, je zle...
7. **Ekumenik** – člověk, který nedokáže žít v úzkých vztazích a poddávat se vedení. Svoji neschopnost budovat jednotu srdcí v místním sboru zastírá snahou o jednotu se všemi. Je to paradoxně člověk rozdělení s plnými ústy jednoty. Takový člověk nerozeznává, kdo je uvnitř a kdo je vně církve, jinými slovy, že se do skutečného těla Kristova dostáváme pouze znovuzrozením. Sjednocuje nesjednotitelné (viz 2K 6,14-18) a tím skrze kompromisy odvádí od Božího zdroje pomazání a moci k lidským náhražkám.
8. **Nový vinař, vrah Nábotů** (viz 1Kr 21) – nenasycený, ambiciózní (někdy velice charismatický) člověk, který usiluje o uchvácení vedení. Má postoje Achaba a Jezábel, nerespektuje Boží řády, své meze a hranice. S velkým oslněním podle uchvacuje, na čem sám nepracoval a co stálo léta věrné a zodpovědné práce vedoucích.

Dále následuje popis několika typů budujících lidí v církvi. Není to ani tolik seznam obdarování, jako spíše ukázka některých budujících postojů srdce:

Typy budovatelů v církvi

1. **Služebník** – člověk, který má ochotné a pohotové srdce ke službě, ať je to cokoliv. Vidí potřeby a snaží se je v rámci svých možností naplnit. Nepotřebuje publicitu, věci dělá, i když ho nikdo nevidí.
2. **Vůdce** – člověk, který rozeznává plány od Boha a uprostřed lidí je pomáhá naplnit. Organizuje druhé, aby našli svoje místo určení (poslání, povolání), přitom se snaží, aby vše zůstalo organické – napojené na hlavu církve – Krista.

3. **Pomocník** – člověk, který pomáhá vedoucímu. Podporuje ho prakticky, slovy, přímluvou, přátelstvím... Bez pomocníků vedoucí nedosáhnou svých cílů, ke kterým jsou povoláni.
4. **Povzbuzující** – zdvihá ruce druhým v boji. Zná moc slov a zvláště pravého slova, vyřčeného v pravý čas. Zná též nebeského Otce jako Boha veškerého povzbuzení, od kterého si skrze rozjímání nad jeho Slovem dokáže vzít povzbuzení do svého života (viz 2K 1,3-4).
5. **Přímluvce** – stojí na straně Ježíše přímluvce a ne na straně satana žalobce bratří. Neviditelná služba přímluvy a modliteb je v jeho životě odměňována Boží přítomností a po určité době i viditelným ovocem. Musí však mít dlouhý dech, vytrvalost a trpělivost.
6. **Budovatel vztahů** – člověk, který dokáže uvolnit atmosféru ve společenství. Nese atmosféru lásky, pokoje a radosti, která uvolňuje druhé a otevírá srdce navzájem.
7. **Vrátný** – otevírá dveře k druhým, které vítá. Má otevřené srdce pro druhé, kterým dokáže zprostředkovat přijetí od nebeského Otce. Je to komunikativní člověk, který miluje lidi. Dokáže navázat vztahy s novými lidmi a pomoci otevřít vztahy pro nové.
8. **Uvaděč do Boží přítomnosti** – je to člověk, který zná Boží přítomnost a chodí v ní. Často prorocký člověk, přímluvce nebo ctitel Boží, který druhé povzbuzuje do důvěrného vztahu s Bohem. Činí to slovy, příkladem, nebo někdy i jen svojí přítomností. Vyzařuje přítomnost Boží.

Na závěr se tě ještě jednou zeptám: Kdo tedy jsi?!

Nejmocnější instituce na zemi

Rick Joyner

Jednota je víc než jen společná řeč; začíná u vzájemného porozumění mezi lidmi. Znamená to, že se stavíme do situace druhého člověka, abychom viděli věci z jeho perspektivy. Pro každého z nás je to velmi těžké. Tak těžké, že nikdy nedosáhneme jednoty, ke které jsme povoláni, tím, že budeme usilovat o to, abychom rozuměli jedni druhým. K pravé jednotě dojdeme jen tehdy, když začneme společně rozumět Pánu a budeme sjednoceni s ním.

V Genesis je napsáno, že Bůh zmátl řeč lidí tak, že už nebyli schopni se sjednotit na dalším společném projektu. Reformátoři cítili, že něco podobného se stalo ve středověké církvi, která se z většiny sjednotila pod jedním vůdcem v Římě, který chtěl vybudovat Boží království na zemi spíše mocí a vlivem, než prostřednictvím Ducha. Byli přesvědčeni, že Pán v té době viděl církve podobně jako v době první věže Babel, proto rozptýlil jazyk církve, která se nazývá „tajemný Babylon“ (viz Zj

17,5). V současné době má církev více než deset tisíc různých řečí, neboli denominací.

O tom, zda je to onen „tajemný Babylón“ z knihy Zjevení, by se dalo diskutovat, ale zmíněné pravidlo se opakovaně potvrdilo v průběhu církevních dějin jak v případech, kdy se jednalo o církev jako celek, tak v případech, kdy se jednalo o jednotlivé sbory.

V 11. kapitole knihy Genesis jsou motivy lidí, kteří chtěli vybudovat věž sahající do nebe, stejné, jako motivy dnešního člověka – vytvořit mnoho kostelů, denominací, hnutí a druhů služby. Je to popsáno v Gn 11,4, kde lidé řekli: **„Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi.“**

Jejich motivem bylo vystavět si město pro sebe, ne pro Boha, snažit se dostat do nebe svými skutky, učinit si jméno a pomocí projektů sjednotit lidi. Můžeme tvrdit, že budujeme církev, službu, nebo dokonce misií pro Pána, ale jestliže pravý motiv je jiný, následkem bude rozptýlení lidí, místo jejich sjednocení. Existuje pouze jeden cíl, který sjednocuje, a tím je sám Ježíš. Když bude vyvýšen, všichni budou kolem něj shromážděni a sjednoceni s ním.

Neznamená to, že dřív, než se do něčeho pustíme, bychom měli mít dokonalý motiv, protože pak bychom nikdy nic neudělali. Přesto musíme následovat toho, který je hlavou, Ježíše, a ve všem ho poslouchat. Neměli bychom se snažit jen o dobré skutky, i když jimi upřímně chceme vyvyšovat Pána, nebo přinést chválu jeho jménu. V průběhu dorůstání do místa, kde budeme moci zacházet s autoritou Božího království, by nám takovýto způsob myšlení znemožnil, aby si nás Pán použil.

ROZPOZNAT ANTIKRISTA

Antikristův duch málokdy přichází jako jasný protiklad Krista, spíše se vkrádá jako jeho náhražka. Samotné slovo Kristus znamená „pomazaný“ a antikristův duch často přichází jako náhražka pomazání, spíše v podobě dobrých skutků než špatných, a v tom je jeho síla klamu. Jak se to stane?

Může k tomu dojít, když církev více usiluje o dobré skutky než o to, aby byla poslušná Ježíši, který je hlavou církve. Jsme samozřejmě povoláni k tomu, abychom činili dobré skutky, ale musíme se učit činit pouze skutky, ke kterým jsme povoláni. Abychom je mohli uskutečnit, potřebujeme být ve společném jhu s Pánem, což znamená konat skutky v jeho síle. Zamysleme se: Ježíš nikdy nereagoval na lidské potřeby. Činil pouze to, co viděl činit svého Otce.

Kolik trpících a nemocných musel překročit, aby se dostal k jednomu mrzákovi u rybníka Bethesda. Měl moc, aby uzdravil všechny nemocné, a snadno by to mohl udělat, ale tak to u svého Otce neviděl. Jedním z důvodů, proč mu byla svěřena taková moc, byla jeho jednota s Otcem a poslušnost Otcí.

Církve a církevní organizace, které se řídí spíše lidskými potřebami než Duchem Svatým, budou více otevřeny na antikristova ducha než na Krista. V nejlepším případě neuspějí a dopadnou jako ti okolo věže Babel. V nejhorším se stanou součástí církve, v které zasedne antikrist.

Dobré skutky jsou dobrá věc a my jsme povoláni k dobrým skutkům, ale mají to být skutky, ke kterým nás volá Pán, ne to, co po nás chtějí lidé. Apoštol Pavel píše v Ga 1,10: „**Kdybych se ještě snažil líbit lidem, nebyl bych Kristův služebník!**“ Nakolik je naším motivem snaha zavděčit se lidem, natolik nás to odvádí od Kristova vedení. Toužíme činit dobré skutky, které mají trvalou hodnotu, ne takové, které způsobí ještě větší rozdělení mezi lidmi. Proto se potřebujeme soustředit na to, abychom se zalíbili Bohu, ne lidem.

Je jedna důležitá věc, která vždy doprovází následování Krista, a jen málo lidí si to uvědomuje: jestliže následuješ Krista, budeš neustále rozčilovat lidi kolem sebe, nevyjímaje křesťany. Je důležité to vědět, abychom mohli být zralí v jednotě s Kristem. Každý křesťan projde zkouškou, která ho prověří, zda žije tak, aby se zalíbil lidem nebo Bohu, a bude to zásadní test pro všechny, kterým bude svěřena skutečná duchovní autorita.

Křesťané, kteří jsou upřímní, ale jsou nevyspělí, podvedení, nebo na nějaký čas svedení z pravé cesty, nebo jiní, kteří jsou plní vzteku, protože nás nemohou ovládat, nebo protože se odmítáme podílet na tom, o čem oni jsou přesvědčeni, že je to Boží dílo, takoví lidé budou v nedospělosti, odvrácení a klamu ještě více utvrzeni, pokud se jejich tlaku poddáme. Jestli však zůstaneme Pánu věrni, můžeme jim pomoci, aby se probudili, a sami se udržíme na správné cestě.

Jedna ze zkoušek, která mne potkávala téměř každý den, byly žádosti jiných křesťanů, někdy vysoce postavených a vlivných církevních vedoucích, abych se k nim přidal. Většinou šlo o misijní úkoly, kterým jsem opravdu věřil, ale nebylo to to, o čem by mi Pán řekl, abych to dělal, proto jsem to musel odmítnout. Řekl jsem, že to byla zkouška, která mne „potkávala“, ale protože jsem tolikrát odmítl, nyní mě už málokdy o něco podobného žádají. Když někteří z těchto lidí zjistili, že se jim nepodaří využít naší organizace či e-mailových dopisů k realizaci svých projektů, nechtěli mít se mnou už nic společného. Někteří se dokonce proti mně obrátili, což přiznávám, že mne někdy zabolí, ale zároveň vždy, když jsem ve zkoušce obstál a řekl ne, přišlo více požehnání a byl jsem blíž Pánu.

Jedním z důvodů, proč bylo pro mne snazší říci „ne“ druhým lidem, bylo to, že mi Pán řekl, že pokud se nenaučím používat slovo *ne*, dlouho ve službě nevydržím. Příčinou většiny případů vyhoření v oblasti služby je skutečnost, že lidé přebírají břemena druhých lidí, místo toho, aby nesli Kristovo břemeno.

Když jsem lidem řekl ne, neznamenal to, že nesouhlasím s tím, v čem se angažují, jak si mnohdy mysleli, pouze jsem se snažil, abych nebyl vtažen do něčeho, kam mě Pán neposlal. Také jsem se naučil, že pokud je vztah vybudován na mé službě druhé osobě, tak skončí, jakmile je vyčerpán přínos z mé služby.

Moje první zkouška přišla v době, kdy jsme pronajali novou budovu pro sbor v Charlotte. Shromáždění navštívila skupina bezdomovců a můj mladý sbor čekal, jaké stanovisko zaujmu ke službě bezdomovcům. Moje odpověď byla, že církve se toho neujme. Lidé byli pohoršeni. Před námi stála skupina velice potřebných lidí a náš sbor se k nim hodlal obrátit zády. Pán mi ohledně služby lidem bez domova nic nenaznačil, nicméně mi jasně ukázal, že jestli začnu brát na sebe břemena druhých místo jeho břemena, tak ve službě dlouho nevytrvám.

Nakonec díky odmítnutí tohoto břemena vznikla služba bezdomovcům. Jak se to stalo? Protože církve odmítla převzít břemeno služby těmto lidem, druzí, kteří cítili břemeno a povolání k této službě, se dali do toho. Kdyby se toho ujala církve jakožto instituce, připravila by je o jejich službu a téměř určitě by to náš sbor odklonilo od cíle.

DOBŘÉ SKUTKY A SATANOVA TAKTIKA

V prorocké knize Daniel čteme, že jednou ze základních satanových taktik je „hubit svaté“ (viz Da 7,25). Dosáhne toho především tak, že nás zatáhne do dobrých skutků, ale jiných, než ke kterým nás Pán povolal. V Matouši 11,28-30 se dovídáme o zásadě, kterou bychom měli každodenně aplikovat na naši službu: **„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“**

Pánovo břemeno, jeho povolání pro nás, je snadné a břemeno tak lehké, že ve skutečnosti se naše duše cítí občerstveny, když při práci sdílíme jeho břemeno. Jestli vezmeme na sebe byť ty nejlepší a nejšlechetnější skutky, k nimž nás Pán nepovolal, nejenže nás nakonec vyčerpají, ale odvedou naši pozornost, a my se nesoustředíme na to, abychom konali vůli Pána a promeškáme povolání. Nesmíme zapomenout, že duch antikrista obvykle přichází jako náhražka pomazání.

Církve, ve kterých si antikrist dokáže najít své místo, se obvykle věnují dobrým skutkům. Neznamená to, že všechny církve, které činí dobré skutky, vede antikristův duch, protože i církve, které vede Pán, konají dobré skutky. Zásadní otázkou je: Kdo je vůdcem? Pak by měla následovat otázka: Jakou kvalitu a trvání má ovoce?

Není těžké běžně rozpoznat dobrotu vyplývající z humanismu. Ve většině případů uvidíte lidi, kteří jsou zasvěceni různým projektům a mluví o nich více než o Kristu. Často od nich uslyšíte nepatrný náznak kritiky nebo odsouzení těch, co se k jejich projektu nepřipojili, nebo jejich věc nesdílejí. Tito lidé také obvykle nepřiměřeně reagují na jakoukoliv kritiku svého projektu a práce. Klam pro pocit jistoty potřebuje společnost, pravda dokáže stát sama. Když víme, že činíme Boží vůli, nebude nám záležet na tom, co si myslí druzí.

FALEŠNÍ BRATŘI

V 2. listu Korintským 11,26 a v listu Galatským 2,4 apoštol Pavel upozorňuje na nebezpečí falešných bratří. Nejsou to falešní proroci, ani falešní učitelé, ale falešní bratři. V každé církvi a každé službě lze nalézt jednoho nebo více takových bratří. Jsou to ti, které satan zasel, aby kradli chléb dětem. Činí to tak, že pohlcují čas a pozornost vedoucích a členů církve, ale sami se nikdy nemění.

Schopnost rozpoznat „falešné bratry“ a naučit se, jak nepodléhat jejich vlivu, je nejen osvobozující, ale také nutná pro každou službu, která má přetrvat a rozvíjet se. Na druhé straně se musíme vyvarovat druhého extrému a nemyslet si o každém problémovém člověku, který se snaží své těžkosti přenést na církev, že je to falešný bratr. Mnoho lidí s problémy potřebuje naši pomoc, ale hlavním znakem, jak rozpoznat falešného bratra od člověka, který má jen spoustu problémů, je skutečnost, že falešný bratr nepřijímá pomoc. Falešní bratři obvykle mají neustálé problémy a ustavičně chtějí radu, ale neřídí se touto radou a jen vytrvale vysávají energii a zdroje sboru na řešení svých problémů.

Téměř vždy je lze najít v blízkosti vedoucích nebo se budou snažit se k nim co nejbližší dostat. Lidé takové věci dělají z různých důvodů, dobrých i špatných, a nejsou falešní bratři. Přesto bude jen dobře, když se budeme mít na pozoru před lidmi, kteří se velmi dobře vyznají v tom, jak vyhledat kazatele a získat jeho pozornost na poslední chvíli před kázáním, vyruší jeho soustředěnou mysl a spotřebují jeho energii.

Umět si poradit v takových situacích může být těžší, než čelit přímému pronásledování. Falešní bratři budou vysávat život ze sboru, nakolik jim síly stačí. Jestliže se jim nepodaří dostat se až k vedení sboru, najdou si člověka s darem soucitu, který má dobré vztahy s vedoucími a přes něho se budou snažit se k nim dostat. Téměř vždy je přitahuje být v centru moci a pomazání. Nejspíš si neuvědomují, jak je nepřítel využívá, ale jedni z nejhorších, se kterými jsem se setkal, byli přesvědčeni, že jsou nejlepšími přáteli vedoucích a sboru. Jestliže v takových případech rázně nezakročíme, sejdem z cesty, kterou jsme si vytyčili. Pokud se nám nepodaří vypořádat se s falešnými bratry, často se stane, že ztratíme opravdové Boží děti kvůli tomu, že se jim nedostává péče.

Chci opět připomenout, že ne každý, kdo má problém, nebo i neustálé problémy, je falešný bratr. Avšak pokud kořeny problémů sahají až k pevnostem, kterých se daný člověk odmítá vzdát, veškerá služba v tomto směru je zbytečná. Znam jednoho bratra, který po léta odmítá učení o dávání desátků a vzpírá se mu, má však neustálé finanční problémy a chce, aby mu církev pomáhala. Není těžké rozpoznat „žrouta“ v jeho životě a na základě Bible mu ukázat, jak tento žrout získává přístup do jeho života. Přesto to považuje za „starozákonní dogmatismus“ a stále žádá, aby mu sbor pomohl. To si nemůžeme dovolit kvůli němu samému, ani kvůli sboru.

Pán mi řekl, že čím více Jej budu následovat, tím větší zástup nespokojených se bude srovnávat kolem naší služby. Někteří jsou nespokojeni, protože jsme nenaplnili jejich představu o tom, jací bychom měli být, ale většina z nich je nespokojena,

protože jsme odmítli nechat se jimi manipulovat. Jestliže dovolíme, aby nás lidé ovládali, budeme se stále více vzdalovat tomu, abychom následovali Pána. Bůh dovoluje, bez ohledu na to, co si o tom myslíme, aby se na okraji jeho díla pohybovali mnozí nespokojení lidé, a to proto, aby jeho lid byl očišťován.

Jednou z hlavních věcí, kterou nás chce naučit, je následovat jeho, a ne lidi. Pomůže to očistit ty, kteří stojí ve vedení, i ostatní lidi. Bohu více záleží na tom, abychom byli očištěni a naučili se jej následovat, než na naší pověsti nebo na tom, jak vypadáme před lidmi. To je základ pro pravou jednotu, protože k ní můžeme dojít prostřednictvím důsledného následování Pána.

JEDNOTA A MOC PŘICHÁZEJÍ

Podstatné je naučit se odhalit nepřítel, který se nás nenápadně snaží ovlivnit prostřednictvím lidí. Rozpoznat opravdové a falešné pastýře, proroky, učitele a vůdce je také nezbytně důležité. Žádná skupina na světě není tak mocná jako církev, když se zmobilizuje.

Sjednocené církvi nemůže odolat žádná jiná moc na zemi. To je důvod, proč se antikrist neustále snaží najít místo v chrámu Božím, církvi, a předvést, že on je Bůh. Každý, kdo vede církev, zaujme zároveň nejmocnější postavení ve světě. Proto s velkým nasazením musíme odmítat každého, kdo by se odvážil stanout v čele církve, vyjma samotného Ježíše Krista.

V dnešní době je pozornost církve rozptýlena tisíci různými směry při prosazování různých programů, doktrín a projektů. Některé z nich vede sám Pán a splňují jeho vůli. Mnohé z nich naopak jen promarňují sílu a prostředky církve.

Několikrát se stalo, že nám volali vedoucí představitelé jiných zemí, a my jsme jim museli říci ne, protože Bůh nám neukázal, že bychom měli do těchto národů jít. V několika případech se pak ukázalo, že kdybychom výzvu přijali, celá naše služba by se odklonila od svého směru. Avšak Pán mi to neukázal dříve, než jsem udělal rozhodnutí nabídku nepřijmout. Byla to zkouška, zda mu budu poslušný, nebo ne. Také mi ukázal, že jestli vytrvám a budu jej věrně následovat, v pravém čase nám budou dány příležitosti dostat se k mnohem větším národům.

Jsem člověk, který má rád projekty, a součástí mého povolání je pomáhat projekty realizovat. Větším pokušením pro mne je zapojit se do velkého projektu, než kázat pro miliony lidí. Dávlova strategie je taková, že se neustále snaží, aby se církev sjednotila více okolo projektů než okolo Krista. Avšak Pán je také stavitelem.

Protože Abraham byl součástí stavby Božího města, byl nucen opustit Kaldejský Ur, aby následoval Boha a žil z víry. Avšak spíše než Boží město bychom měli hledat Boha tohoto města. To, co on činí, je větší, protože král je větší než království.

Existuje falešná jednota, ale také jednota církve, která pochází z Boha a vede ji Ježíš. Když budeme následovat nesprávné vedení, které směřuje k jednotě, budeme

podvedeni, stejně tak, když nebudeme následovat správné vedení k jednotě. Jednota přichází.

V 17. kapitole Jana se Pán Ježíš modlil, aby jeho lid dospěl k jednotě proto, aby svět uvěřil, že jej poslal Otec. Je zřejmé, že když se církev opravdu sjednotí, získá tím tak nesmírnou moc, že celý svět uvěří, že Ježíš je tím, kým řekl, že je, protože se bude zcela jasně projevovat prostřednictvím svého lidu.

Jelikož se eschatologie (nauka o proroctvích týkajících se konce věků) z velké části zabývá mnohem více tím, jak působí ďábel v posledních časech, než aby zkoumala, co činí Pán, mnoho křesťanů má zmatené pojetí jednoty.

S velkou pravděpodobností se takoví lidé stanou nejsnadnější kořistí antikristova ducha. Nemáme chodit ve strachu, ale ve víře. Strach je víra v to, co nechceme, tudíž je to určitý druh víry, ale znamená více věřit tomu, že nás satan podvede, než tomu, že nás Duch Svatý uvede do veškeré pravdy.

Musíme si uvědomit, že ani kniha Zjevení nebyla napsána proto, aby ukázala antikrista, ale aby zjevila Krista. Potřebujeme znát nepřítelovu taktiku, ale jestli chceme opravdu porozumět knize Zjevení a proroctvím o posledních časech, musíme mnohem více pozornosti věnovat tomu, co činí Bůh, a méně se zabývat satanem a jeho činy.

Musíme si také uvědomit, že jsme proměňováni do podoby toho, na co stále hledíme. Jestliže budeme více času trávit zkoumáním satana a jeho úmyslů než studiem Boha a jeho cest, připodobníme se více satanovi než Kristu. Často se to stává lidem, kteří pronásledují bludná učení, končí jako nejvíce podvedení a zároveň nejhorší podvodníci.

To hlavní, co Pán činí a k čemu od samého počátku církve směřoval, je budování jeho církve. Velká část toho, co vybuďoval člověk a nyní o tom prohlašuje, že je to Pánova církev, ve skutečnosti nemusí být jeho církví, ale to neznamená, že Pán nedělá přesně to, co zamýšlel v tomto věku uskutečnit. Nejvýraznějším znakem poslední doby nejsou narůstající projevy antikrista, ale skutečnost, že povstává nádherná Kristova nevěsta.

Věk církve je pro to, aby se nevěsta připravila pro Božího Syna, který bude spolu se svým Otcem panovat a vládnout v nadcházejícím věku. Když bude nevěsta natolik připravena, že začne volat: „Přijď, Pane Ježíši,“ tehdy se vrátí, aby se přihlásil o svou nevěstu a nastolil své Království na této zemi. Lidé, kteří správně pochopili tuto dobu, neztrácejí čas a pozornost přípravou na antikrista, ale chystají se na příchod Krista.

Jak nevěsta dosáhne toho, že bude hotova? Může církev dosáhnout takové jednoty, za jakou se Ježíš modlil? Jednota, kterou Ježíš pro svůj lid vyprošoval, se netýká jen doktríny, postupů nebo souladu při realizaci projektů. Je to stejná jednota, jakou měl Syn se svým Otcem. Bude to tak nádherná jednota, že když ji celý svět uvidí, uvěří, kdo je Ježíš. V Bibli není jasnějšího proroctví ohledně posledních časů než

právě toto. Nepochybně můžeme počítat s tím, že modlitba Božího Syna bude vyslyšena! Církev se sjednotí a když k tomu dojde, celý svět uvěří, že Ježíš byl poslán Otcem.

BÁBEL ODVRÁCEN

V Bibli čteme, že „jazyky jsou znamením“ (viz 1K 14,22). Jakým znamením? Byly dány, aby církev mohla odvrátit prokletí věže Babel, kde nastalo naprosté zmatení řečí. Proto, když byl dán dar jazyků, stal se zázrak společného jazyka, jak to popisují Skutky 2,5-12: **V Jeruzalémě byli zbožní židé ze všech národů na světě, a když se ozval ten zvuk, sešlo se jich mnoho a užasli, protože každý z nich je slyšel mluvit svou vlastní řečí. Byli ohromeni a divili se: „Což nejsou všichni, kteří tu mluví, z Galileje? Jak to, že je slyšíme každý ve své rodné řeči: Parthové, Médové a Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judeje a Kappadokie, Pontu a Asie, Frygie a Pamfylie, Egypta a krajů Libye u Kyrény a přistěhovalí Římané, židé i obrácení pohané, Krét’ané i Arabové; všichni je slyšíme mluvit v našich jazycích o velikých skutcích Božích!“ Žasli a v rozpacích říkali jeden druhému: „Co to má znamenat?“** Znamenalo to, že církev odvrátí rozdělení lidí způsobené pomatením řeči u věže Babel. To je možné, protože Ježíš, hlava církve, je Božím slovem.

On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi - svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti - a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. On předchází všechno, všechno v něm spočívá, on jest hlavou těla - totiž církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých – takže je to on, jenž má prvenství ve všem. Plnost sama se rozhodla v něm přebývat, aby skrze něho a v něm bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích - protože smíření přinesla jeho oběť na kříži. (Ko 1,15-20)

Jak by vypadala církev vybudovaná pro Boha, a ne pro člověka? Církev je jeho chrámem, ne lidskou svatyní. Chrám byl místem, kde se člověk měl setkat s Bohem a sloužit mu, a ne naopak. Bůh nás miluje a dělá pro nás mnohem víc, než bychom si kdy pomysleli nebo čekali, ale když se církev soustředí na člověka místo na Boha, není to pravá církev.

Opravdová církev je na zemi a lze ji nalézt skoro všude, když víme, co máme hledat. Roste, dozrává a sjednocuje se pod vedením jednoho vůdce, samotného Ježíše Krista. Ti, kteří se k němu připojí, připojí se zároveň k jeho tělu, církvi. Nemůžeme být náležitě připojeni k hlavě a nebýt připojeni k jeho tělu. Možná, že nevěstě k dokonalosti ještě mnoho chybí, ale jestli budeme čekat, až bude dokonalá, a pak se k ní připojíme, nebudeme už schopni nalézt své místo.

„Otec víry“ Abraham opustil vše, co znal, aby hledal město, jehož stavitelem je Bůh a stal se tak příchozím v cizích zemích. Nevěděl, kam přesně jde, ale věděl, co hledá – to, co buduje Bůh, ne člověk. Když si farizeové činili nárok, že jsou „Abrahamovi synové“, Ježíš jim odpověděl: „Kdybyste byli děti Abrahamovy, jednali byste jako on.“ (viz J 8,39) Skuteční Abrahamovi synové činí stejné věci,

jako činil on – hledají to, co buduje Bůh, ne člověk. To je počátek našeho hledání, ale nejvyšším cílem naší snahy je hledat samotného Boha.

Převzato se svolením z časopisu The Morning Star (česká edice), ročník 2008, číslo 3, str. 26-36, vydavatel: Železná berla, Časopis si můžete objednat na adrese: www.zeleznaberla.org

Doporučujeme následující vyučování ve formátu mp3:

Hartwig Henkel:
Především střež a chraň své srdce
Ježíš, farizeové a my
Gedeónovo srdce - Bože, kde jsou tvoje zázraky
<http://www.juda.cz/audio/>

STUDNA V MOSAMBIKU 2.

Od 1.1.2013 je vyhlášena nová sbírka na **2. STUDNU V MOSAMBIKU**. Předpokládaná cena bude podobně jako vloni 6 000 USD, což je přibližně 120 000 Kč. Při nedělních shromážděních KS Juda jsou prováděny sbírky (viz rozpis níže), na podúčet můžete peníze vkládat průběžně. Stav účtu k 31.7.2013: **63 298 Kč**.

**Náš podúčet na vybudování 2. studny v Mosambiku přes Iris Ministries:
182-0460842399/0800**

Křesťanské společenství Juda, Tyršova 95 (Tyršův dům), 276 01 Mělník
vedoucí starší: Tomáš Korčák, tel.: 607 971 453 nebo 315 626 670,
telefon do kanceláře: 315 623 508, e-mail: ksjuda@wo.cz ; [http: www.juda.cz](http://www.juda.cz)
Bankovní spojení: ČSPO Mělník, Křesťanské společenství Juda, 0460842399/0800

**Nemohu si dovolit trpět ve své mysli
jedinou myšlenku,
kterou Ježíš nemá ve své.**

(Bill Johnson)